

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.350 van 6 november 2002
in de zaak A. 99.985/VII-25.977.**

In zake :
1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 31 januari 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 9 augustus 2000 en verklaarden zich op 11 augustus 2000 vluchteling.

1.2. Op 5 september 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 januari 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

ten aanzien van de eerste verzoekende partij

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 14 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger, zou in zijn land van herkomst problemen hebben ondervonden omwille van zijn Roma-afkomst. Betrokkenes dochter zou ernstige gezondheidsproblemen hebben gekend, maar in Slovakije niet als zwaar zieke persoon zijn erkend en geen bijzondere financiële steun hebben ontvangen. Betrokkene en zijn gezin zouden om deze redenen in 1998 het statuut van vluchteling hebben aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk, maar in augustus 1999 zou het hele gezin naar Slovakije zijn teruggekeerd omwille van de slechte gezondheidstoestand van betrokkenes dochter en omdat het in Groot-Brittannië moeilijk zou zijn geweest om voor betrokkenes dochter de gepaste medische zorgen te bekomen. Betrokkenes dochter zou in Slovakije echter niet de gepaste medische zorgen hebben gekregen, en bovendien zouden betrokkenes kinderen op school zijn gepest. Betrokkenes echtgenote zou hierover haar beklag hebben gedaan, maar de leraars zouden betrokkenes kinderen niet hebben beschermd. Zelf zou betrokkene -als gehandicapt persoon- geen andere

inkomsten hebben gehad dan een kleine uitkering, en betrokkene echtgenote zou bij meerdere sollicitaties zijn geweigerd omwille van haar afkomst. Om aan deze problemen te ontsnappen en zijn kinderen een betere toekomst te bieden zou betrokkene samen met zijn gezin Slovakije hebben verlaten om op 11 augustus 2000 het statuut van vluchteling aan te vragen. Ter staving van deze aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: zijn paspoort, weigering (1995) van bijkomende financiële steun voor ziekte kind, medische attesten met betrekking tot de psychische toestand van betrokkene.

Betrokkene relaas laat niet toe een gegronde vrees voor systematische vervolging vast te stellen. Betrokkene leven of vrijheid kwamen nooit in gevaar, en ook de gezondheidsproblemen van zijn kinderen en de moeilijkheden om verzorging te bekomen kunnen niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden bestempeld. Uit de verklaringen van betrokkene en zijn echtgenote blijkt immers dat de kinderen in Slovakije wel degelijk werden verzorgd, ondanks moeilijkheden om de juiste zorgen te bekomen en om de kosten van deze verzorging te dragen. Bovendien moet worden vastgesteld dat betrokkene en zijn gezin vrijwillig -zonder de beslissing over hun asielaanvraag af te wachten- vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Slovakije terugkeerden, wat de ernst van de aangehaalde vrees ondermijnt. Na deze terugkeer zouden betrokkene kinderen volgens betrokkene echtgenote wel nog op school zijn geslagen, maar uit haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal (zie CG-verslag vrouw, p. 4) blijkt dat de kern van dit probleem één welbepaalde (regelmatig dronken) leraar zou zijn geweest, zodat ook hier bezwaarlijk van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden gesproken. Bovendien maakt betrokkene zelf bij het Commissariaat-generaal (zie CG-verslag man, p. 1 en p. 4) enkel melding van pesterijen en ontkent hij dat de kinderen werden geslagen, zodat sterk aan de geloofwaardigheid van deze problemen op school kan worden getwijfeld. De documenten die betrokkene aanbrengt bevestigen zijn identiteit en de aangehaalde gezondheidsproblemen, maar doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 14 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger, zou in haar land van herkomst problemen hebben ondervonden omwille van haar Roma-afkomst. Betrokkene dochter zou ernstige gezondheidsproblemen hebben gekend, maar in Slovakije niet als zwaar zieke persoon zijn erkend en geen bijzondere financiële steun hebben ontvangen. Betrokkene en haar gezin zouden om deze redenen in 1998 het statuut van vluchteling hebben aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk, maar in augustus 1999 zou het hele gezin naar Slovakije zijn teruggekeerd omdat het klimaat in Groot-Brittannië ongunstig zou zijn geweest voor betrokkene dochter en omdat het er moeilijk zou zijn geweest om voor betrokkene dochter de gepaste medische zorgen te bekomen. Om in Slovakije de gepaste medische zorgen te bekomen zouden betrokkene kinderen ook telkens naar Kosice zijn moeten reizen, wat voor hen erg zwaar zou zijn geweest. Bovendien zouden betrokkene kinderen door één van hun leraars (die regelmatig dronk)

herhaaldelijk (onnodig hard) zijn geslagen. Betrokkene zou haar beklag hebben gedaan, waarna het schoolhoofd beterschap zou hebben beloofd, maar de leraar niet zou hebben ontslagen. Zelf zou betrokkene bij meerdere sollicitaties zijn geweigerd omwille van haar afkomst, en betrokkene echtgenoot zou -als gehandicapt persoon- geen andere inkomsten hebben gehad dan een kleine uitkering. Om aan deze problemen te ontsnappen en haar kinderen een betere toekomst te bieden zou betrokkene samen met haar gezin Slovakije hebben verlaten om op 11 augustus 2000 het statuut van vluchteling aan te vragen. Ter staving van deze aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: haar paspoort, weigering (1995) van bijkomende financiële steun voor ziekte kind, medische attesten met betrekking tot de psychische toestand van haar man.

Betrokkene relaas laat niet toe een gegronde vrees voor systematische vervolging vast te stellen. Betrokkene leven of vrijheid kwamen nooit in gevaar, en ook de gezondheidsproblemen van (haar echtgenoot en) haar kinderen en de moeilijkheden om verzorging te bekomen kunnen niet als vervolging worden bestempeld. Uit betrokkene verklaringen blijkt immers dat haar kinderen in Slovakije wel degelijk werden verzorgd, ondanks moeilijkheden om het ziekenhuis te bereiken en om de kosten van de verzorging te dragen. Bovendien moet worden vastgesteld dat betrokkene en haar gezin vrijwillig -zonder de beslissing over hun asielaanvraag af te wachten- vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Slovakije terugkeerden, wat de ernst van de aangehaalde vrees ondermijnt. Na deze terugkeer zouden betrokkene kinderen wel nog op school zijn geslagen, maar uit betrokkene verklaringen bij het Commissariaat-generaal (zie CG-verslag vrouw, p. 4) blijkt dat de kern van dit probleem één welbepaalde (regelmatig dronken) leraar zou zijn geweest, zodat ook hier bezwaarlijk van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden gesproken. Bovendien ontkent betrokkene echtgenoot bij het Commissariaat-generaal (zie CG-verslag man, p. 1 en p. 4) dat de kinderen werden geslagen, zodat op dit punt zelfs aan betrokkene geloofwaardigheid kan worden getwijfeld. De documenten die betrokkene aanbrengt bevestigen haar identiteit en de gezondheidsproblemen van de overige gezinsleden, maar doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“(..."

Schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer hij nalaat verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt : ‘geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren’.

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf, waarop verzoekers hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slovaakse baseren, grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat de problemen die verzoekers aanhalen onvoldoende zijn om als een gegronde vrees voor systematische vervolging te worden beschouwd.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekers asielrelaas grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie en de toestand van de Roma in Slovaakse ernstig te onderzoeken.

Dat verzoekers en hun kinderen in Slovaakse wegens hun origine werden gediscrimineerd op vlak van medische verzorging, onderwijs, tewerkstelling en uitkering. Dat zij deze situatie niet meer langer aankonden. Dat zij in geen geval de bescherming kunnen invoeren van de Slovaakse autoriteiten.

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens hun origine bevestigd wordt door rapporten aangaande de mensenrechten in Slovaakse.

Dat uit een rapport aangaande de mensenrechten in Slovaakse van het US Department of State, ‘Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic’, dd. 25.02.2000 duidelijk blijkt de Roma-bevolking in Slovaakse gediscrimineerd (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slovaakse politie zelf) en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de Slovaakse autoriteiten deze aanslagen op Roma af als ‘normaal’. Tijdens een bezoek aan Berlijn dd. 29.11.1999 stelde de Slovaakse president Schuster nog dat ‘de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen (cf. http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/slovakrep.html, ‘national/racial/ethnic minorities’).

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57^{ste} zitting dd. 14.08.2000 Slovaakse berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen (<http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf>).

Dat uit voormelde rapporten duidelijk blijkt de Roma-bevolking in Slovaakse gediscrimineerd worden en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden.

Dat dient opgemerkt te worden dat de door verzoekers ondergane discriminaties wel degelijk als voldoende zwaarwichtig (zoals gedefinieerd door de Vluchtelingenconventie) dienen beschouwd te worden, daar zij ernstige gevolgen hebben voor verzoekers (over)leven. Immers door de discriminaties wordt hun onder meer het recht op het uitoefenen van een beroep, het volgen van onderwijs, het recht op medische verzorging en het recht op voldoende sociale uitkering ontcijnd.

Dat verzoekers dienaangaande verwijzen naar de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, januari 1992' welke in par. 54 immers het volgende stelt : 'Ce n'est que dans les circonstances particulières que la discrimination équivaudra à des persécutions. Il en sera ainsi lorsque les mesures discriminatoires auraient des conséquences gravement préjudiciables pour la personne affectée, par exemple de sérieuses restrictions du droit d'exercer un métier, de pratiquer sa religion ou d'avoir accès aux établissements d'enseignement normalement ouvert à tous'.

Dat uit voorgaande blijkt dat verweerder onzorgvuldig te werk ging en geen rekening hield met de bepalingen aangaande de toepassing van de Vluchtelingenconventie zoals gesteld in de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié' van het UNHCR, de zorgwekkende toestand van de Roma in Slowakije, en de ernst van de door verzoekers ondergane discriminaties die betrekking hebben op hun (over)leven.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer hij nalaat verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.”;

2.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt besloten dat de feiten die verzoekers inroepen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen; dat de verzoekende partijen zich ertoe beperken om in algemene bewoordingen te verwijzen naar het feit dat Roma-zigeuners in Slowakije op sociaal-economisch vlak gediscrimineerd worden; dat, zelfs indien zulks moet worden aangenomen, een middel bestaande uit een algemene beschrijving van de slechte algemene sociaal-economische toestand van de Roma-zigeuners in Slowakije de wettigheid van deze beslissingen niet kan aantasten, te meer daar de bestreden beslissing er enkel toe strekt vast te stellen dat verzoekers niet doen blijken van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en zich geenszins uitspreekt over de sociaal-economische situatie van verzoekers; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.